

angela furtună
misterele de la ilisos

redactor de carte:
nicolae tzone

ilustrația copertei:
anna zueva, *cranberry juice closeup*

© editura vinea

descrierea cip a bibliotecii naționale a româniei /

furtună, angela
misterele de la ilisos / angela furtună;
– bucurești: editura vinea, editura integral, 2016

isbn 978-973-698-451-8
isbn xxxxxxx integral

821.135.1-1

angela furtună

misterele de la ilisos

editura vinea / editura integral
bucurești 2016

I

cuvinte post-traumatice

5

în timp ce poetul se așează ca o scoică pe fundul râului ilisos

sufletul meu este o pisică aurie
ea toarce lângă trandafirul din fereastră
deasupra golfului

privesc de sus ochiul de apă
în care bolborosește flacăra minții
amestecată cu flacăra inimii:
când vine moartea să se adape la cer
ochiul de apă se tulbură

dacă lumina e fală
dacă scorbura e plină de viespi
dacă stânca de deasupra golfului se clatină,
cine va mai privi de sus
pisica aurie șerpuind pe apă
în timp ce poetul se așează ca o scoică
pe fundul râului ilisos?

ce am învățat de la drumul care mă povățuiește în șoaptă?

sunt o mumie cât se poate de vie
supraviețuiesc ciugulind din alte mumii
și mă simt bine
în secțiunea scriitorilor
uitați, interziși, vânați sau marginalizați

îmi aud inima
cum se adună încet la baza clepsidrei
praf de solzi sub soarele aprig
cuibărit în burta unui dragon
ce locuiește în vitrina magazinului de antichități
printre unghiile și vechiturile de lux ale prințesei
cleopatra trubetzkoï
din calea victoriei nr. 194

dacă inima ar fi făcută numai din litere, îmi spun,
atunci e sigur că sufletul s-ar poticni mereu
novice silabisind
chiar și atunci când
își știe pe de rost cuvintele
și adâncimea cicatricilor –

dar inima atinsă de nebunia prințesei
e făcută din scorbur
umplute cu bâlbâieli

dacă inima ar fi făcută din spaima celor care
au atins-o, la fel cum dă bruma peste vie
după o zi blândă de toamnă,
atunci e sigur că sufletul e o licoare
ce potolește o anumită formă de cruzime
căreia mulți îi mai spun și sete

de fapt, mă gândeam la felul în care
se despart generațiile, cu o îmbrânceanță,
cei tineri surpându-i pe cei bătrâni,
iar cei epuizați sorbind vlaga celor proaspeți –
oh, cât de aprig își calcă pe urme vânătorul și vânatul
unul pe celălalt urmărindu-l
cu pumnalul aceluiași suflet –
aceasta este problema, totuși:
dacă nu cumva inima e alcătuită din litere
care îngheață în clipa îmbrățișării
cât scrășnetul morii în deșert noaptea
pentru ca nisipul fin să poată trece
prin himenul clepsidrei

dintr-o dată, drumul mă părăsește
se îngustează
și mă îngurgitează cu poftă
interiorizându-se
precum o axă a lumii mele,
sunet stors în pizzicato pe o coardă
între suiș și prăbușire –

mai apoi, drumul trece
odată cu mine prin
cei ce rămân fără
propriul lor sens,
smulgându-i din vedenia iluziilor,
icon de iluminare –
la fel cum firul de oțel când despică
în două țeasta unei ființe nemaivăzute:
jumătate pentru cochilia primului copil
cealaltă jumătate pentru masca mortuară –

de fapt, eu nu am călătorit niciodată, ci drumul
s-a agățat de mine bătrânește,
s-a zvârcolit ca un bolnav de parkinson în sevrăj
și a alunecat din minte
în inima mea
bucuros să nu rămână singur

când voi ajunge la tine

când voi ajunge la tine, mamă,
să nu mă întrebi de ce atâta tinerețe fără de moarte
și atâta viață fără de cântec,
dar să-mi dai un bulgăre de pământ
din grădina casei bătrânești

când voi ajunge la tine, mamă,
să nu mă întrebi de ce m-am însingurat
printre câinii fără stăpân,
dar să-mi dai un bulgăre din
pământul țării călătorind pe aripa unei
păsări măiastre

când voi ajunge la tine, mamă,
să nu mă cerți că am lăsat să treacă
nebulul înger cântând pe lângă noi,
dar să-mi arăți cum îi luminează
cenușa pământului
pe poeții care au ars pentru cuvintele vii

precum o cămașă albă ce zboară de pe podul mirabeau

*«bate ora-n alt tărâm
zile, nopți trec, eu rămân»*

(guillaume apollinaire)

o umbră lentă
atunci când descrește
cum intensitatea oamenilor ce se îndepărtează
de contur
explodând blând
în fiecare mesager fără cuvinte
pornit din caligrafia unui sens zădărnicit

eu
reazem pentru cine mă va cerne:
cât este piatră
cât este acel nimic dincolo de care stă totul -
ascunderea îl umple
nu îl golește

și toată această armonie de ființe
negate la înfiripare
spintecă însingurarea lumii
ca un adăpost
văruit cu privirea celor alungați

la fel cum se destramă din mine
trupul frumos despăturit
precum o cămașă albă
ce zboară de pe podul mirabeau

e doar un alt cod vibrând
în spațiul ce se naște din rostirea cuvintelor
cât trecerea prin înger
și alunecarea prin timpul rămas în mine
cupă cu polen albastru
doar ritm de inițiere
în ritualul care precede toate iluminările
deconstruiri
ce nu mă ating atunci când mă înfășoară lin în filactere -
să fiu aici ca și cum mi-aș traversa sângele
cu o accelerație nouă

eu am văzut pașii lor
pe un drum nedeslușit
– marionete ce substituie esența omenească a universului prăbușit –
când continuă să absoarbă
arcanе ce *sunt* tocmai pentru că nu există
pe urma trupurilor
din care e făcut râul ilisos –
pe mine m-am văzut
cum o vâslă
ce se opune torentului de cenușă

să fiu cu voi în pustiu, și totuși numai eu

ce-mi pasă mie
de nebunia voastră?
când eu
copil în oglindă
îl văd pe înger cum coboară
crezând că așa arată omul înfrânt

ce-mi pasă mie de minciuna voastră?
când eu l-am cerut înapoi pe omul alungat,
– nectar în singurătate,
dar bogat în însingurare,
har în unicitate –
și am primit ceea ce merit:
cu oamenii laolaltă în inima mea
și tot fără inimile lor

ce-mi pasă mie de căderea voastră?
când eu din singurătatea voastră
mă înalț

că' numai eu și Dumnezeu
am rămas pe pământ

**despre somnul calului alb în batista cu monogramă
sau poema rezistenței prin cultură**

lui ion mureșan

el era specialist în *negrul* intens
el era maestrul teatrului de umbre
ceea ce părea o formă de încăpățânare
sau de negație absolută:
un om nu are decât o soluție, spunea,
ori se reduce singur la zero,
ori își găsește un maestru de gândire
încât să poată împreună urca
treptele ce duc spre moarte

înafara paharului său obișnuit de alcool
care îi restaura zilnic cheful de a vorbi
singur și de a scrie după vocalize,
nicio altă ființă nu îl mai văzuse în ultima vreme,
nimeni nu se apropiase de cărțile lui,
de paginile lui zburătoare, cu urechi de liliac,
de umbrele lui devenite una cu tapetul camerei,
de umbrele umbrelor lui devenite mătuși, verișoare,
poete, fiice, neveste, prințese sau nănășici

însă inevitabilul s-a produs chiar acum câteva ore:
de aseară, un perete alb al camerei îl tot lovește
cu copita în retină,
în retină și în tâmplă,
ba în retină, ba în tâmplă,
boc, boc, boc, boc, boc, boc

– poate că e un cal alb care a intrat pe fereastră
odată cu gerul, își spuse el, îngrijorat de faptul că,
la o adică, în camera sa nu ar încăpea încă un
pat și pentru calul cel alb

– dar ce să caute un cal alb în camera unui
băiat bătrân și negativist,
ori mai degrabă nihilist în fază terminală?

– dar poate că un cal alb încape în fotoliu, își spuse el,
pentru că un cal alb nu poate să fie mai lung
decât o pereche de craci de pantalon, și nici mai lat
decât o uriașă pernă veche de mătase, nici
mai înalt decât o butelie de aragaz urcată pe un podium poetic,
nici mai larg decât șoldurile portăresei când vine marșea după chirie,
nici mai adânc decât mitul lingvistic *c a l ... cla cla cla*

– dar poate că un cal alb,
care a plutit deja prin cameră
împrăștiat și difuz, amețit și împăciuitor

ca un abur de cazan de țuică uitat lângă afumătoarea
de slănină în ajunul crăciunului,
și care timp de o noapte a tot lovit cu copita
ba în retină, ba în tâmplă,
când în retină, când în tâmplă,
boc, boc, boc, boc, boc, boc,
ei bine, poate că acest cal alb ar putea încăpea
doar într-o batistă,
o batistă albă, ușoară,
batista *aceea* albă cu monogramă știrbă,
batista *aceea* care zburase la vremea ei, eheiii, departe,
sute de kilometri, într-un du-te-vino iconoclastic
de pui ce scâncește și măcăne
pe aripile unei acvile, ținându-se bine, nod pe nod,
pe sub pod,
semn pe semn, sus în însemn,
stemă pe stemă, sub poale de epistemă,
vâslind prin troposfera plină de îngerii cât să-i între lui,
sfioasă
pe fereastră, cândva,
cu mult înainte ca el, maestrul, să-și mai fi turnat încă un
pahar de alcool

– da, sigur calul alb va putea dormi învelit în batista *aceea* albă
și atât de mică, încât încape, împăturită cu grijă, în buzunarul
de la haină,

își spuse el, fericit că găsisse un locșor pentru calul alb
intrat aseară năvalnic pe fereastră odată cu gerul
în camera unde nu locuia decât el, specialistul în negare,
vrăjitul paznic al nopții,
magistrul *negrului* intens

după un anumit nivel de rezistență prin cultură
problema cea mai serioasă
e întotdeauna agonia inocenței,
așa se face că totul poate să o ia brusc pe scurtătură
într-o subterană plină de șobolani –

oricum, cert e că spre dimineață, pierzând cu totul
noțiunea veșniciei,
peretele alb s-a surpat peste magistrul,
peste cărțile sale, peste pat și peste fotoliu,
îngropând pentru totdeauna,
în molozul unei epoci derizorii,
batista *aceea* fină, zburătoare
cu monograma rotunjită de limba unei molii –

cât despre zăpada ce intra de acum direct în camera maestrului
înfofolindu-i amintirile cu duioșie matrafoxată
la trap și la galop, la trap și la galop, hop, hop
dop cu dop,

ei bine, zăpada s-a mai potolit după ceva timp,
de fapt, ea s-a liniștit după câteva secole bune de
ninsoare și de amnezie,
dar în zăpada aceasta nouă, fără reflexe culturale,
urmele de copite ale unui cal nevăzut
au stăruit toată iarna cu boncăluitul lor alb
boc boc boc boc boc boc

noul val

*moto: înțelegeți ce v-am adus eu? –
le-am spus celor deja adunați în noul val*

noul val e format
ca întotdeauna
din embrioni flămânzi
plus femei carnivore ce se dau în vânt după măduvă
bărbați de consum - mediocri și asasini când sunt în turmă -
numai câte unul, însingurat, mintos și erotic
atârnă greu cu goliciunea uscată
creierul stors de alcool
sau de ideal

sunt atentă la ochii lor prinși în smoala unor linii
de machiaj politic –
pentru că orice nouă luptă se dă mai întâi pentru putere
și abia la final pentru artă
de parcă cel ce are dreptul să trimită artiștii în exil
ar dobândi mai întâi onoarea de a-i răstigni de propriile
sclipiri
cum niște gândaci în insectar –
durii aștia care se bălăcesc în puterea politică
au ochii încrucișați lasere diabolice

nu mai știu să privească direct la popor
(de care le e silă)
ci numai prin ecranul plasmei
fereastră virtuală
ce dă spre un paradis al gunoiului și al poeziei –
fețele din noul val nu sunt atrăgătoare,
prin vizieră o gură libidinoasă își lasă limba
flască să guste retorica unui discurs rostit de la tribună
pentru înregimentare
(hârtia de muște îi prinde ciorchine
în același cod
lipitor
pe trântorii înaripați)

nu e o lume de prieteni
nu e o plajă plină cu trupuri de marmură
ci e un sanatoriu de anxioși
devianți și fanatici
pentru care cel mai probabil eveniment cultural
din următoarea lună
e sosirea unui stol de email-uri și de sms-uri
ori beția din ziua de salariu la mall
după care urmează o teribilă nevoie de a-și eviscera
propriile idealuri ratate
cu elanul unui câștigător la loterie
când înțelege brusc că nu este pregătit pentru un purcoi de bani
la fel de mult cum nici pentru subterană nu este

noul val e un curent ușor
ce duce la rigolă mucurile de țigară
urina de după beție și sângele vărsat în cenaclu
de poeții care încă mai au erecții în timp ce își imaginează
că nevestele lor vor rezista ispitei de a fi simple muze
crucificate
pentru un pariu literar-politic

noul val e format
ca întotdeauna
dintr-o masă de ființe fără criterii
și din omuleți rigizi,
puși de-a valma în clasamentele oficiale
ale literaturii precum niște lideri de partid,
contează cine dintre ei se sinucide primul
și de ce a făcut-o
pentru ca ceilați, ulterior, să dobândească
dreptul de a pune în mișcare un nou canon
altminteri spus, de a întinde la maxim
frânghia următorilor poeți sub spânzurătoare –
cântărind, cântărind
și totul în numele artei, dragii mei

la ieșirea din micul tău paradis

fiecare nouă zi
te preface într-un morman de simțuri greșite
asta înseamnă să râzi și să înveți
să te descotorosești de tine
la fel cum ai deretica după o orgie
la încheierea unui război ce s-a dat în tine
dar fără să fi fost războiul tău,
așa vei înțelege de ce poezia este
o strategie de resuscitare a semnalelor ce te țin
în viață pentru a putea să alegi moartea
ca pe o alternativă la artă
sau nu

dar fiecare zi
te preface într-un monstruleț cu simțuri
aparent greșite
asta înseamnă să râzi și să dormi mult
într-o vitrină de muzeu
învățând de la vizitatori
(care par întotdeauna bine informați)

că după ce nu vei mai avea dinți
vei rămâne cu o felie de pepene roșu
înfiptă în limbă,
după ce nu vei mai avea ochi
vei vedea cu gândurile
precum în hipnoză,
și vei avea un văz al întrebărilor
un miros al intuițiilor,
vei simți apropierea diavolului prin
culorile unui suflet ce te asmute împotriva ta,
vei simți duhul lucrurilor bune
printr-o mireasmă ce te lasă să zbori
departe de tine
fără să te simți vinovat de abdicarea
de la micul tău paradis,
vei recunoaște oamenii după
diabolica lor amprentă sonoră
după cuvintele aspre, ce mângâie
fără să aline –
după ce nu vei mai avea piele
te vei înveli cu o pânză de păianjen,
după ce nu vei mai avea carne
vor crește pe oasele tale
versete –

da, oamenii aceștia au fost aici
te-au privit și te-au rugat
să rămâi un poem viu

fiecare nouă zi te reduce la deznădejdea matricii
te preface într-o vitrină cu obiecte scumpe
tocmai pentru că nu mai folosesc la nimic,
din care alegi mașina de reparat clipe:
așa am visat-o pe mama
ca în fotografia sepia din album,
erau câteva frunze de brad tânăr acolo
împletite în șuvițele ei,
iar eu am privit-o pe mama cu miros de brad
până ce imaginea s-a topit
un cub de gheață în paharul de ceai

știi că trebuie să aștepți

un taifas cu kaidanovsky din călăuza

știi că trebuie să aștepți un semn
o radiație
un sunet pulsatil
un grad de încălzire în plus
peste cele deja atinse de iminența dezastrului
o formă de atașament
o rarefiere ce îți umflă plămâni
o întunecare a culorilor
o altă hartă a trupului și a pământului
când ceea ce înăuntru miez va deveni
scoarță iar crustele și oasele vor fi râu de lavă
în alveole tinere

știi că va fi un fel anume de a privi realitatea
printr-un cod absolut nou
care te va activa
pentru un alt nivel

știi că trebuie să aștepți
un cuvânt ce conectează brusc
mintea și inima unui suflet înhățat

prin hipnoză
ducându-le în alt sistem de referință
pe o altă spirală

știi că viitoarea armă de distrugere în masă
va fi semantică
iar timpul cel mai bun pentru tine
e cel în care nimeni nu a murit încă
deși timpul cel mai bun pentru ceilalți
din jurul tău
e cel în care toți au murit deja
lăsând în urma lor semnele
din care vor fi redactate noile coduri
cine le va citi?
cine le va rosti?
cine le va mirosi și gusta?
și pentru cine?

știi că ai venit singur pentru a induce
câmpul ce șterge sistematic
simțurile tocite ale supraviețuitorilor
știi că merită să aștepți
încă o călăuză

bucuria, în vremea omului care visa mai mult decât dumnezeul său

în sfârșit, am înțeles bucuria celui ce are
pământul în inimă, în trup și în minte!
în sfârșit l-am înțeles pe omul resemnat
cu puterea pământului
atunci când privește cerul înstelat
și nu vede decât un ocean de pământ
străbătut de corabia viermilor mătăsoși

în sfârșit am înțeles
puterea pământului de a da greutate
omului ce visează mai mult decât
dumnezeul său,
iar atunci când omul se gândește la acest dumnezeu
improbabil
își simte pământul reavăn fremătând în artere
dar nicio altă chemare,
și toate astea îl fac cât se poate de fericit
gustând primele vești despre îngerii de pământ

în sfârșit, poate să strige:
fericit cel ce știe
că nimeni nu va mai zbura!

habar nu ai ce ți se întâmplă

frumusețea cea mai convingătoare e invizibilă –
o schiță de maestru
ce sugerează că armonia e în tine
dar nu știi de unde vine
nici de ce
sau pentru cine
și mai ales cât va dura
atât de intens
încât habar nu ai
ce ți se întâmplă

acasă în țara pisicilor

parcurile și istoria mea personală
sunt mărginite de palate în ruină
în care dansează păianjeni și pisici nemuritoare
după un secol ratat –
sunt fotografiile ce vorbesc despre
orașele construite de foștii țărani pentru
viitorii robi planetari ce s-au născut în România
dar au părăsit-o repede
ca pe orice femeie ce-și înfometează progeniturile –
așa am început să scriu despre boala asta nouă
numită patriotismul pisicilor
ele nu se despart de matriarhatul lor de tablă
târându-și oamenii prin palat
răbdătoarele pisici
ascunse prin cotloanele unei țări abandonate

mișcări simple, pași sprinteni
revărșați prin capitala dezolației românești
plină de pisici princiare
aflăte mereu la plimbare printre ruine
fiecare cu omul ei de companie –
pisici cu pene și dantele roase

mișună printre cutiile muzicale
prin grădina botanică
grădina reginei maria de la cotroceni
grădina cișmigiu
parcul carol
grădina icoanei
grădina episcopiei
răbdătoarele pisici
rătăcind prin cotloanele unei țări înstrăinate

acoperământul fecioarei maria din banda lui moebius

*«ca piramidele și ca sahara,
timpul nostru începe de la o sută de ani în sus»*

(tudor arghezi)

o privire leneșă
într-o dimineață când nu mai am chef
să mă trezesc -
îmi spun că e doar un alt cod
vibrând în spațiul ce se naște din mine
numai
pentru mine
și pentru timpul rămas în mine
potir cu polen albastru
e doar un ritm de inițiere în ritualul
ce precede toate iluminările
când vin prin ochii unei pisici bătrâne

să fiu aici, ca și cum mi-aș traversa sângele
cu o accelerație nouă
mâine voi merge la ocean și voi deveni
– precum toate femeile creștine, la plecarea din viața pământească –
nemuritoarea maria fecioară
din care e făcută
clipa când nu mai ai chef să te trezești

să nu adorm încă, până nu voi bea apă de ilisos
din bunătatea *mariei* când își scrie povestea
direct pe pielea pe care o întorci ca pe o pagină de evanghelie
pentru a intra dintr-un testament în altul
curată și vie

în fiecare femeie, *maria* trăiește printr-un complex de culpabilitate
scuipând sânge și împrăștiind copiii
lumina dinlăuntrul întunericului zemos

femeie, când își străbate deșertul purtând o piatră în loc de inimă
cocoasă de axe ce nu se intersectează,
o, pași fără întoarcere în acel adânc
din care eu pentru mine
privire
de copil
eu începând alaiul mariei cu o gravitație nouă

ce este acel freamăt
fericit
când copilul se mișcă pentru prima oară
în amniosul ceresc?
eu
îmbrățișând nisipul
cu palme de femeie pe care argintul
filigran și gratii

ce este alunecarea somnului alb într-o altă pozitivitate
hrănită de placenta unui vis?

eu

reazem pentru cine va fi să mă descopere
atunci când se va simți alungat din lume

ce este acel nimic în care stă *totul*
precum un sâmbure luciferic în freamătul din paradis?

eu

când voi fi ajuns vie acasă,
după o execuție ratată
printre oamenii ce trăiesc
numai în viitor

ale cui sunt privirile
în care înflorește bucuria
ca un ghețar?
e doar o carte citită de ochii cerești
când îngerii plâng
fiecare de dorul unui om
în care cuvântul lucrează tăcut

o fotografie veche în sepia

e o jartieră de dantelă care se rulează încet
pe retina ta –
învăluind în felii de măr cu gust de piele arsă
teama de singurătate
din care sunt făcuți bărbații –
în timp ce mă privești cum traversez *rue des rosiers*
în urma mea doar tocurile înțepând pietrele din pavaj
atingerea vitrinelor de noi
când trecem unul prin celălalt
mai departe

**pentru că nimeni nu a avut curiozitatea să se apropie
de tine ca de o premoniție**

toate singurătățile noastre
sunt copaci rezezați
în care cresc zilele și nopțile
ca niște scorbură

tu, locuitor al acestui paradis,
știi desigur că prima oară grădina ți se arată în minte
ca un vis întâmplător,
doar cât să intuiești rostul singurătății tale
printre singurătățile celorlalți

în această lume,
singura cale de a afla cine ești
e să te rătăcești de toți,
strigând apoi după ajutor
când nimeni nu mai spera că vei fi redescoperit

abia atunci,
apărând ca o nălucă și șovăind
vei ști că *dincolo* e o narcoză a blocajelor,

unde te poți recupera din toate haosurile
în care ai fost târât pe nesimțite și împotriva voinței tale –
este ca și cum ai putea să vorbești din nou
cu un spirit al morții
însetat de rațiune
după ce nu ai mai vorbit demult cu nimeni
prin cuvinte
străbătute doar de logică
atâta vreme cât erai străin de tine
și de toți cei știuți
pentru că nimeni nu a avut curiozitatea
să se apropie de tine
ca de o premoniție

cântecul de pretutindeni și de nicăieri

nu se poate spune aproape nimic despre moarte
decât că seamănă foarte mult cu pașii felinei -
totul e să se lase ademenită
de moliciunea ta
precum o pisică în luminișul
din care va țâșni fiara

ea rostește un descântec
ori de câte ori te împotrivești
astfel îți taie capul urâțit de viață
în timp ce îți pune în loc
o mască a bucuriei

fără să clipesc
fără să respir
fără să mă închid
fără să fiu doar un nimb
unde nu voi sta
unde nu voi fi singură
și mult și puțin nimic
ca un dans mărunt

palme mari și reci așezate pe tâmpile
încinse
la întâlnirea dintre un bărbat bătrân și o femeie tânără
sau aceea dintre un tânăr soldat și umbra patriei
pentru care se jură
că iubește moartea mai mult decât viața

ea spune
unde nu voi găsi
unde nu voi ști
unde nu voi fi
singură cu el
râul ilisos de sânge

de fapt,
niciodată nu este vorba despre moarte
ci despre un cântec
căruia nu i te poți împotrivi
se înșurubează în tine
eliberându-te de cele câteva prejudecăți
pe care le aveai despre fericirea de a supraviețui:
simplitate
încleștare
cuvinte

și nu va fi vorba despre mine
doar despre cei ce se apropie de prăpastie
pentru a înțelege rostul absențelor mele

la un moment dat
pisica aceasta va dansa
în pieptul meu
nu voi avea nimic de spus
nu voi auzi
nu voi aștepta

vă veți simți priviți
vă veți împuțina
vă veți stinge
vă veți retrage
eu voi fi acolo unde nu voi fi
un cântec
pretutindeni și nicăieri

copacul-lup

în limba română, cel mai frumos cuvânt
este cuvântul *dor*
dar tot el e și cel mai lacom
și ucigaș
dintre toate,
privind mereu cum crește
însingurarea cristică a arborelui cu două rădăcini
una în pământul de litere
alta în pământul de lacrimi

cei ce vor mai veni
cu o carte scrisă în limba română
la umbra copacului-lup
vor muri în curând
de dor
de inimă rea
de dihania stingerii limbii strămoșești
într-un lătrat

cerul se va umple de cadavre plutitoare
ce nu încap
nici în amintirea copacului
nici în umbra lui

dar cei ce vor veni la mine
vor găsi cartea veșnic deschisă
cum un cimitir muzeu cu intrare liberă:
gropile mamelor și gropile taților
se vor uni precum plugul și brazda
în cuibul limbii române
pentru a scoate la lumină
încă o bucată de pământ ce aude singur
muzica literelor din care este făcut cuvântul
dumnezeu
chipul, calea, sângele și trupul
lumina-umbră,
apa-deșert,
visul-piatra,
chipul-ecranul,
aerul-zidul,
aripile ce nu se pot închide
pentru că sufletul e o pasăre
ce traversează deșertul numai atunci când
știe că la capătul lui va muri

excelsior ! să vezi cununa de lauri
pe creștetul insulei
când norii deapănă povestea celorlalți copaci
care au supraviețuit
cățărându-se
pe un cuvânt ucigaș

eu aici
doar singurătatea plină de miez a unui copac
cu două rădăcini desenând pe cer
drumul ce duce mai departe o lume
la înviere

Înainte de a îmbătrâni și de a fi dementă

scriu pentru că vreau să-mi amintesc
cât mai multe detalii despre felul în care a
înebunit lumea
înainte ca eu să îmbătrânesc și
să fiu dementă

totul părea să fie ok,
acum un sfert de veac,
revoluțiile au dat în foc,
căzuse cortina de fier
iar occidentul absorbise de la est
printr-o infuzie de sânge nou și protestatar,
suficient material uman
cât să desfunde jghebul ruginit al democrațiilor bâlbâite

apoi s-au sucit liderii,
generalii și neoconchistadorii,
dintr-o dată nu s-au mai înțeles la preț,
și au început să produca alte idealuri la fel de urgente
și alte mode la fel de nebune
testând viteza cea mai mare
prin care specia se sinucide

în curând voi implini 60 de ani
dar deja mă lasă inima, mintea și cuvintele,
căci în fiecare poet este un suflet care
se scrie pe sine *unul* din amintirile tuturor
pentru a le arăta celorlalți că misterul timpului
ca și cameleonica istorie
sunt o formă de imbecilitate:
în copilărie, am crescut fără păpuși, doar cu stafiile celui de-al doilea
război mondial, cu filmele, cărțile și căpcăunii bolșevizării,
apoi cu western-urile, cu woodstock și cu visul american
pe unde scurte,
apoi am tăiat cravata de pionier cu cuțitul de carne, am făcut
stagiatura obligatorie și munca forțată, am călătorit printre ruine și
uzine în cămașa de forță a rezistenței interioare prin cultură, am prins
căderea comunismului la malta, apoi la balconul televiziunii,
mai apoi în strada atent curățată de sânge și bombardată ca la operetă,
și repede s-a prăbușit între timp și capitalismul de mall
sub petardele băieților responsabili cu restaurația –
mai nou, hipnoza de mase difuză în revoluțiile tv și web a
rezolvat ce mai era de rezolvat: toată lumea simte
că a devenit un depozit de interdicții și un gadget atașat unui
unic *creier* comun, iar asta e ceva ireversibil
cum cancerul sau implozia dirijată

într-o seară, am simțit că mi se șterge din fața ochilor
pentru o clipă figura bucălată a mamei, despre care nu se poate spune
că nu ar mai exista încă în mine, mai mult decât eu
în fotografiile cu ea –
așa, deci, mi-am zis, a venit și la noi clipa cea mare a solitudinii

în senilitate și întru mare servitute față de dumnezeul care ne apără
și ne lasă fără amintirile de lume ca să putem vorbi
numai pe limba lui –
cum în ultimii mei 54 de ani am citit fără încetare, încă mai am
softul și creierul strămoșilor de acum câteva sute de mii de ani,
deci am cu totul alte viziuni despre ceea ce ni se întâmplă,
spre deosebire de populațiile noi, mutante,
mustind doar de necesități digitale,
căci pe planetă nu mai suntem mulți dintre martorii hrăniți cu povești
în dulcele ritm al cuvintelor ce scormonesc prin duh în mintea
și în sufletul nostru,
poate câteva mii de oameni ai cărții mai supraviețuim prin cotloane,
pe cale de dispariție, mai nou am devenit vânatul delicios
pentru fiarele globalizării, care nu suportă libertatea
de gândire (ce ironie, nici liderii comuniști
ori naziști nu o suportau!) –
ceea ce se întâmplă azi cu umanitatea
(pare un cuvânt mare, dar altul pentru familia speciei noastre nu am!)
e un genocid asistat prin sugestie
adică un mare episod de alienare colectivă venind din masochismul
pe care omul actual l-a dobândit ca efect secundar al unui hedonism
fără frontiere injectat în omul de consum

astfel am ajuns să văd peste tot ochii asasini –
licoarea fierbinte a imaginii când substituie
ființa de carne cu ființa
de coduri –
deci trebuie să scriu
pentru a lăsa cât mai multe mărturii
despre felul cum a înnebunit specia umană și despre
felul în care a început ea să se sinucidă din plăcere
înainte ca eu să îmbătrânesc și să fiu dementă

la capșa, după taxid

visul inimilor călătore

ieri, în timp ce scriam un text despre inima reginei maria
expulzată de la balcic la bran și apoi uitată
într-un beci plin cu șobolani,
am visat că trăiam într-un oraș de zahăr
într-un alt timp
poate o altă viață, sau numai o traumă deghizată
în imaginarul întâmplător,
se făcea că eram doar un personaj prin tradiție pozitiv,
o prințesă a cofetăriilor,
și tocmai de aceea nu m-am împotrivit acestui vis
dulce și parfumat,
cu nușoara ghimbirul scorțișoara și rozmarinul
topindu-se în ceaiul meu de dimineață
sub o felie de lămâie cât scârțâitul razei de soare
când taie în două fereastra mică de la sufragerie

privesc în gol doar visez și deschid ochii
iar starea aceasta zen mă îmbracă în mantia
unei fete care și-a lipit fața de fereastra cupeului
cu care pleca în taxid la anul 1850 scotocind după
cutii de scoici, comete și cartoane mov

borcane, sticle verzi și mojar
sipeturi, săculeți de mătase și site de bambus
bune pentru păstrat biscuiții cu salep
catafurile pântecoase închesuite printre sarailii și rahat
dulcețuri de lămâi mici de genova
dulcețuri de smochine de hio
dulcețuri de fragi vestiți în mărime de la constantinopol
lisă cu pergamote pesmeți de pressburg
pișcoturi cu nuga unse cu ciocolată plină de alune
pesmeciori de brașov umpluți cu brânză de sibiu
și leuștean dulce acrișor cules din luminișurile sinaci –

și toate aceste lucruri s-au întâmplat aievea unei prințese
ah, ce femeie adormitoare
măritată cu unul din frații capșa, cofetari la bucurești,
pe vremea când ea își savura în vis ceaiul de dimineață
murind dintr-o înghițitură prea fierbinte
și astfel întorcând și clepsidra visului meu
cătredestinul oamenilor dulci –

nesfârșită a fost călătoria visului
prin decenii de anxietăți, printre istorii cu păpuși de zahăr
și personaje eroice, printre statui și cameli dăruite cofetăreselor
de soldații reveniți acasă după războaie fără sens –
de la delfi, unde urarea *fii cu noroc* încorona destinele tragice, și
până la mine, povestea s-a iscat dintr-un praf de scorțișoară
de ceylon, afrodisiacă și hipnotică, descriind un gust subtil
cât un fior ce face din orice vis curmat o voluptate

la un moment dat, am înțeles că tot ce visăm
e materia când frământă întrebările ce călăuzesc
sensurile pe care le căutăm în viață –
tot ce visăm ne seamănă,
toți cei ce ne apar în vis își caută frații
mamele și surorile, verii și mătușile,
îngerii și demonii

cine pe cine visează, de fapt, pribegind dintr-un secol
în altul pe aromele poveștilor de zahăr
din care sunt făcuți copiii
atunci când își visează viitoarele mame,
viitoarele patrii sau viitoarele inimi
călătoare

o doză de optimism tragic

despre dimineața în care vei muri

gândirea pozitivă, vă spun, e un artefact canibal,
un fel de sinucidere parțială ce lasă vie doar partea
iresponsabilă din tine –
și toate acestea sunt o lipsă de sens învățată
la școlile noi de dobândire a purității,
confundate adesea cu civilizația

să te simți vinovat pentru că nu ești fericit
înseamnă să nu fi pregătit niciodată pentru divinul
ce te scapă de nevroze
inutile întrebări

să te trezești întotdeauna la aceeași oră
înseamnă să te crezi iremediabil astral
anti-uman

să trăiești *aici și acum* printr-o nouă viață
realizând că prima ta viață a fost greșită
dar că aceeași greșeală se va rostogoli în existența ta din nou,
din inerție arhetipală,

e ca și cum ai spune, precum apostolul,
fraților, m-am făcut nebun,
dar voi m-ați silit

să ai nevoie numai de euforie
pentru a-ți așeza ierarhiile spirituale
în omul trupesc, în omul sufletesc și în omul
duhovnicesc, deopotrivă cu armonie și sincopă,
e ca și cum ai bifa
un test de aritmetică
în loc de o străpungere a inimii după plâns

să te lași călăuzit de învățăturile ce te anulează,
în aceeași măsură în care te deprind cu ritmul turmei,
să rămâi colectivist și să-ți fie frică să te opui curentului,
să cari în spate memoria tuturor lașilor care conduc lumea
fără a fi fost mai întâi goliți de propriile anxietăți,
toate astea sunt obiceiuri ce te alungă din tine,
pentru a fi locuit numai de totalitatea vie și abstractă a tribului

să te lași vânat de iluzia că bucuria poate umple existența
mai mult decât o fac suferința
vinovăția
moartea,
adică singurele rituri de puritate
încă înrudite cu nevoia ta de a-ți găsi un rost,

toate astea mă fac să înțeleg
că optimismul tragic este găselnița impură
a gândirii pozitive,
cumva, gustarea cea mai bună
pentru dimineața frugală în care vei muri

eu nu mă îndepărtez de voi, doar mă desprind de mine

eu nu mă îndepărtez de voi, doar mă desprind
de mine
ca și cum m-aș risipi
fără aripi înafară
fără auz fără văz
doar cu pleoapa alungându-mă eu pe mine în mine
înlăuntrul unui miez străin
cum orbirea

și drumul mă urmărește noaptea
zbatându-se în frânghiile carotidei
trăgându-mă după el până la marginea mării
șaua roșie pe calul de spumă când se duce în larg
scotocește marea cu copita
singur înghite valurile și iarba
cu sarea din lacrimile lui –

deșertul e acolo, pe fundul oceanului
atunci când se retrage din mine
doar suntetul
stins

e un rubato legat de viața risipită
prunc mort și înviat odată cu fiecare respirație
la fel cum o rază de lumină îl străpunge
apoi îl plămădește
pentru o altă trecere

zborul unei egrete

cei care au deschis drumuri
și au schimbat istoria
sigur au știut cum este
atunci când ți se oprește inima
chiar în timp ce scrii un poem despre inimile celor triști
apoi repornește într-un alt trup
de parcă propria inimă ar fi inventat viața
prin simpla contemplare a infinitului

sunt semne proaspete în arhetipuri
atunci când o inimă necunoscută
se încarcă de un ritm nou
furat de la oamenii din viitor –
o egretă când sparge cu ciocul
coaja subțire dintre tărâmul de aici și cel de dincolo

îmi spun povestea de seară
ascultând un vechi rick wakeman cu isao tomita și kitaro,
respir profund, ca și cum ar fi pentru ultima oară
(e foarte important să știi că desprinderea
va fi o împăcare) –

ascult bătăile delicate din fereastră
e luna în creștere și capul de egretă
când se sprijină delicat de perna mea
femeie cu trupul prins în electrozii
ce surpă dizarmonia inimii

am ales acest dans pentru că scena e goală
întotdeauna primăvara devreme
când trupul devine una cu ritmul inimii
doar zborul unei egrete

șoapta călăuzitoare

la plecare, mama a oftat o dată
foarte adânc
poate cât o nesecată tristețe,
privind fix
fascinată
o vedenie ce aparținea deja unei alte pozitivități,
bucurie
strângându-mă de mână cu un anumit înțeles
de parcă ar fi încercat să-mi șteargă liniile
desenate în palmă de dumnezeu
caligraful

în acea clipă
mi-am pus întrebarea dacă nu cumva
s-ar fi convenit să plec și eu odată cu mama,
eu, neștiutoarea de nimic,
călăuzindu-i pașii protector
dincolo, unde se spune că nu există sensuri relative
numai adevăr pur
absolut

doar că printr-o minune,
în următoarele minute, starea de înfiripare știută
dintre noi
s-a destrămat, la fel cum se ridică ceața de pe fruntea pădurii
lângă fierărie
când fulgerul străpunge piatra –
sufletul mamei m-a învăluit cu o ultimă îmbrățișare
și s-a făcut nevăzut
iar eu am auzit o șoaptă
îndemnându-mă să aștept mesagerul oricât ar dura acest vis,
dar să învăț să mă rog în inimă
să merg ani la rândul, fără să mă opresc,
fără să închid ochii
oriîncotro și oricât de departe
va fi să văd prin întuneric

în câteva ore, vibrația universului s-a reșezat
în armonice
corpul rămas în urma ei, pe cearceaf, întinerise cu câteva decenii
o păpușă îmbrățișându-și copilul

la plecarea mamei am înțeles că duhul *se dă* greu
pentru că este trofeul unui război:
sufletul pleacă spre infinitul mare
trupul pleacă spre infinitul mic –
drumuri nu există, fiecare și le croiește singur,
aici și acolo,
urmând șoapta călăuzitoare

un drum se închide dimineața în europa

un drum se închide
cu o veghe neîntreruptă
când te simți în același timp trist și armonios,
aflat în esența lucrurilor și parcă mereu la suprafața lor,
între miez și cenușă
pândind adierea care aduce un colind creștin
sub un brad sărac și
mazurca „le petit hébreu”
de chopin
lângă un acatist al sfântului andrei
și o binecuvântare papală sau un vechi descântec
lângă un kaddish și un imn îngeresc
cum un amestec de fructe și de frunze
de mere dulci, de cuvinte și de chipuri
ascunse în peșterile și pădurile sărăcite
peste care se așterne gerul
înaintea mării sfântului ioan botezătorul –
confuză și voluptuoasă această prigonire de acasă
a noastră, a celor umili,

chiar înainte de marea înfruntare diavolească
descreșterea luminii și strălucirea credinței strămoșilor
ropot de alungare și
puls al unui sânge proaspăt și străin
ce curge prin râurile europiei –
vremuri când izvoarele seacă iar lacrimile
urcă munții
în care generații de oameni au rămas
captivi și pietrificați
printr-o năucitoare irosire de civilizație,
căci noi am fost și am rămas suflet curat și iubire
cu care se scriau până mai ieri
psalmii, sufletul și războiul
nostru pentru grădina maicii domnului

ceea ce vezi e lumină

frumusețea lupului singur
stă în libertatea de a înfrunta moartea
fără a fi asistat

a fost odată
o flacăra
pe care numai un lup singur
o vede

asta îi spun fiecărui lup singur
când aleargă spre mine
privindu-mă intens:
ceea ce vezi e lumină
sunt eu
de nimic și de nimeni
nu mă tem

învață să iubești moartea

o încercare de a dăru
o formă incoerențelor
și de a țese
pentru rătăcir
un fir călăuzitor

starea de roșu și negru:
un avertisment ce pune ființa
în tensiunea de maximă încărcare
luciferică

a iubi sau a muri:
suprafețele a două oglinzi
privind fiecare numai către îngerul ei
se intersectează în sufletul unui om;
din această tăietură, vor țâșni mereu
oceanele clepsidrei –
unul către celălalt,
pe un drum feroce și blând

ce bun e cerul când se deschide și te primește

de fapt, o așteptăm
ca pe un înger greșit și o legănăm ca pe un
copil făcut la bătrânețe; moartea e,
în realitate, o stare de uimire și de mare ușurare,
când înțelegi că nimic nu a fost adevărat,
prodokimos,
nici bun ori rău
nici frumos sau pocit,
și nici nu a existat măcar
ceva la fel de ușor
precum această ridicare
din cochilia înaltă
a omului arestat în propria singurătate

o, cât de cuminte e
trecerea dintr-un văzduh
în altul
și ce bun e cerul când se deschide
și te primește
ca pe un vierme în mărul dulce –

nimic nu a existat
cu adevărat
în acest vis
din care nu rămâne decât o sperietoare –
de fapt, nimeni nu-și va mai aminti de tine
după ce vei fi irosit
– vis după vis –
toți arhanghelii povestitori

iluminarea este o absență de la
conștiința păcatului,
pe care o simți numai atunci când te încumeți
să lași în urmă iluziile –
acum știi tot ce ar fi trebuit să uiți:
moartea e, de fapt, anestezia oricărei revelații,
când te întorci, cumițit
și plin de răni,
la singurul adevăr posibil
precum tăișul sângeriului din obrazul îngerului

așa mi-a spus ursitoarea

nu-ți vor pune cătușe
nu te vor numi prizonier-
nu-ți vor pune nici platoșă
nu te vor numi nici erou-

nu te vor pomeni
îți vor schimonosi chipul –

nu te vor iubi
îți vor confecționa o istorie falsificată–
nu te vor înțelege
își vor mutila viața –

da ! te vor alunga din lume,
da ! te vor lăsa fără casa inimii,
da ! te vor goni din reviste și din cărți
din scrisori și din lumea prietenilor adorați –
ca și cum nici nu ai existat
vor încerca să te spulbere
prin nenumărate lovituri –

astfel sunt prigonitorii tăi
vor fi mereu pe urmele tale
încercând să te dezlege
de libertatea cuvântului tău
de adevărul inimii și
de talerul numelui tău –
tu vii din pământul de litere
de cărți și
de semne
și acolo te vei întoarce
grăunte de pământ
văzător
ca semn al celor ce luptă
pentru dreptul cuvintelor de a rămâne ființe –
astfel mi-a vorbit ursitoarea
atunci când am venit pe lume
la nouăsprezece iunie una mie nouă
sute cincizeci și șapte –
un copil am rămas
mărturisind că sunt aici
pentru a fi ceea ce sunt dintotdeauna
poemul viu
focul nestins
cuvântul

elegie la nașterea unui poem de război

înăuntrul meu
se află atât de mulți vorbitori de poezie
dat atât de puțini tălmaci

și toate acestea pentru că frumusețea
nerevelată
atinge tot ce va fi salvat
după rescrierea istoriei,
la fel cum dumnezeu
nu poate fi văzut
nici auzit nici pipăit
ci numai dedus
în tăcerea recunoscătoare —

la malul râului pământul bolborosește
soldații trec apa prin vadul de pietriș
ținându-și armele deasupra capului,
o femeie
spală cuminte în râu
o sută de batiste
numărându-le ca pe oi
în timp ce copiii nenăscuți
vorbesc între ei

cu sunete eroice
de parcă în această seară
din ochiul eclipsei
un popor se va naște
în taină
coborând pe malul râului
când pământul bolborosește
în burta unui pește uriaș

înăuntrul meu

se află atât de mulți vorbitori de poezie
dat atât de puțini tălmaci -
nu-mi veți lua niciodată stările inițiatice
de la care pleacă
nevoia de a ieși din timp
pentru a rămâne vie în exil –
cuvintele mele caută casa strămoșească
numai atunci când pământul bolborosește
la marginea râului
iar tribul meu se stinge
fericit
fără luptă

după chipul și asemănarea lui

sunt o ființă a împotrivirii
la fel cum țarmul sprijină
dansul oceanelor
pentru ca grădina nopții
să rămână înflorită

nu-mi veți lua niciodată
miile de cuvinte cu ochi de ghepard
nici miile de morți
unde pururi există o femeie din care se va naște
următorul fiu,
doar codul de fugă
înspre dumnezeu potrivit

niciun lagăr nu a produs întuneric
numai lumina durerii

atunci când veți ieși din pământ
veți fi lumină, le spun semințelor de grâu
când își caută culcuș lângă oasele bunicului
sub brazdă,

țineți minte
că niciun lagăr nu a produs întuneric
ci numai lumina durerii
aprinsă în inima salvată:
fără împotrivire nimeni nu se poate desprinde
de sine însuși
la fel cum valurile izbesc un țărm
apoi se sparg în mii de fărâme
pierzându-se în liniștea
oceanului

libertatea
este o rază tăcută
țâșnind din ochiul interzis

eu rămân aici
una cu țărmul
o ființă a împotrivirii
după chipul și asemănarea lui

nu vei muri niciodată

*astfel vine îngerul istoriei și spune
povestea nebunilor care au
îngropat românia printre resturi,
balcanii în mintea unor nebuni,
europa în oceanul de haos,
pământul într-o bombă cu inimă*

nu vei muri niciodată, pentru că știi numele jocului,
îți șoptește mama de dincolo de zid –
puțină viață, numai iluzii, burți deschise și gropi
vă vom iubi, ne spun cuvintele

încearcă să nu te cerți cu copilul din tine
să nu-l acuzi pentru anxietățile de separare,
fetele cuminți sunt făcute din hârtie de tutun,
mătăsoasă și roasă pe margini,
arsă la sfârșitul războiului
pentru a nu lăsa urme
în manualul de etică –
abisurile pe care le săpăm
fiecare
în cei din jurul nostru
sunt de fapt niște forme de expansiune;
foșnetul lor închide plămânii și deschide hipofiza
de stres într-o hartă nouă:

sunt jocuri de destin pe care ai fi putut să
le dăruiești victimelor istoriei,
sunt rugăciuni pe care ai fi putut să le spui
pentru cei ce au plecat nebotezați,
îți spune medicul de gardă în timp ce-ți coase inima
la loc
în sufletul tuturor morților
din care este făcut cultul vieții,
îngropând în tine una câte una
resemnat
șansele de supraviețuire ale unei epoci ratate

hei, aruncă țigara și ascultă cântecele
închise în cuvinte,
ia droguri ușoare și idoli
universali,
arme ce ucid numai mintea
lăsând carnea liberă
să-și târâie umbra
printre statui,

doar nu e sfârșitul tău, ci al universului speciei,
o moarte sigură prin hipnoze colective

da, pentru că nu mai ai nimic
decât amintirea unor pași suspendați
deasupra visului,

porți o galaxie în loc de chip,
o explozie în loc de leagăn,
o trahee cimentată
după fiecare țigară,
un șir de geneze care te anihilează –
ai în față o femeie ce nu a putut evada din cetatea
unei culturi sinucigașe
și atunci a inventat acest joc
făcut din ziduri ce-și vorbesc
nu vei muri niciodată, pentru că știi numele jocului

ritualuri de inițiere

I. trebuie să știi că în fabula rece a cuvintelor,

dăruiești din tine, nu din ceea ce ai
niciodată nu te vei mai întâlni
cu viața
doar cu vocile unor actori virtuali
ca și cum ai purta o perucă grande siècle
peste craniul lustruit de cancer

credeți că pot crește în poiana noastră atâtea mormane de visuri
irosite
picturi într-o expoziție nihilistă
complice a tuturor anarhismelor?
trebuie să accepți că iubirea trece prin tine, omul cel slab și concret,
picătura de grotesc din care se înfruptă însetații de dreptate fără sens,
trebuie să știi ca vei fi un adevăr al tuturor numai pe măsură ce
vei deveni inutilă pentru tine,
cât să arzi și să nu-ți pese că ceilalți vor înteți focul,
dăruind din tine, nu din ceea ce ai

nu contează cine ești, ci doar cât de psihiatrizată e civilizația
când se cramponează de tine ca de un animal
ce trebuie salvat prin forța turmei,

să te încrezi în simplitatea fricii
de a fi arestat de o comunitate exclusivistă,
să te rogi fierbinte să nu fii anesteziat
de voluptatea depersonalizării,
să rămâi puternică și răbdătoare
în patria ta irosită

astfel vei ști să adopți toate limbajele captivității
și să țevi din ele un ham,
pentru că într-o zi, când vei fi foarte singură
și când mitul tău fondator
se va clasiciza,
vei primi în suflet un lup care te va ajuta să treci,
bătrână, dincolo de capcane,
îi vei pune hamul și vei încăleca ușor,
el te va duce în țara ta, zburând peste deșert și peste râul fizic,
peste oaze și peste râul moral, peste ficțiune și peste sentințe,
el te va preschimba din personaj în femeie
alcătuită din culori ce se aud,
vei vedea pentru prima oară în ochii lui ce înseamnă
blândețea unei ființe care nu mai există
și tocmai de aceea te acceptă și te urmează
pe un drum al cuvintelor,
vei putea în sfârșit să te întorci la rostul tău
și să te lași purtată de refuzul istoriei
cum sângele țâșnind din cântecul acvilei în moldova

II. cărțile în așteptarea mamei

copiii voștri nu sunt copiii voștri, de fapt

pe măsură ce oamenii din jur devin
spectre
cu fețe schimonosite de ură,
mă retrag în amintirile mele de fetiță,
acum cincizeci de ani,
mă văd ghemuită ca o pisică
în covorașul meu fermecat
stând foarte mult singură acasă
de pază lângă ursul galben,
vorbind cu pianul și cărțile vechi,
silabisind poveștile cu un glas
ce colora pereții camerei în schije multicolore,
alteori scriind cu creionul pe caiet povește
de cumițenie pentru prima păpușă
pe care aveam să o primesc abia când
am împlinit opt ani,
iar eu și păpușa mea am desenat în tandem
figura palidă a mamei
în ziua când a revenit de la spital
ca o zână pe care nu o mai văzusem
de câțiva ani

chiar în clipa când am primit în dar
cartea "a murit luchi"
de otília cazimir,
mama a intrat pe ușă
cântând
ceva destul de vesel pentru o muribundă
*am revenit acasă, copile drag,
moartea leneșă mi-a dat ciubuc un înger*

privind-o pe mama
cum pune flori în ghivece
și îmbracă fereastra în voal,
păpușa mea năzdrăvană s-a bucurat
și m-a luat de mână
scoțându-mă la soare,
am alergat împreună toată după-amiaza
pe strada vasile bumbac,
eu și păpușa mea,
lipăind pe trotuar în tălpile goale,
strigând către trecătorii uimiți
necunoscuți
*știți, mămica mea n-a murit,
mama n-a murit
s-a întors acasă!*

dar pe măsură ce oamenii din jur
devin spectre
oglinzi demonice
chipuri de fiare,

redescopăr iubirea mea față de cărți,
mergând până la voluptatea fizică din copilărie
când le ocroteam la sân ca pe niște pui vii
(puii cuvintelor gravide, în drumul lor către izvoare)
acum știu că mama este o păpușă
care își ajută copiii
să trăiască singuri
printre spectre

III. te vei trezi înveșmântată în papirus, în pergament și în hârtie,
ca o pisică strecurată din greșală în friza de la *ara pacis*, și vei fi
uimită de finețea detaliilor impregnate în veșnica tinerețe a memoriei
după *recensio, examinatio și emendatio*, luând aminte la strania
supraviețuire a unui cult fără contaminare și fără epigoni,
vei afla energia cuvintelor care unifică lucrurile și a finalurilor ce
readuc haosul la starea de armonie,
nimic din toate astea nu-ți va ieși dintr-o dată
pentru că nimeni nu garantează reversibilitatea omenescului,
nimeni nu desenează în locul tău orizontul privirii tale și nimeni nu
joacă pentru tine rolul de exilat,
dar nimic din toate astea nu se va naște din starea ta de contemplație
ci numai după ce vei fi primit suficiente doze de otravă
încât să simți gustul supraviețuirii ca pe material din care sunt făcute
cuvintele de acces,

iar atunci când spun otravă, nu mă refer la micile toxine din care e făcut prostul din tine, trupul urlător ce rătăcește printre pulsiuni și roboți, nebunul care râde în locul tău, îngerul ce se lăfăie în biografia ta ori soldățelul trimis la instrucție de tiranul dominant al personalității tale insuficient maturizate –

nu, când spun otravă, de fapt te trimit la elixirul pe care doar l-ai visat o dată la câteva sute de ani, l-ai gustat în vis și l-ai mirosit cu sfială, l-ai dăruit la rândul tău oamenilor care ți-au cerut puteri vindecătoare în timp ce tu te iluzionai că ești doar o maladie fără de leac

adevărul e că am găsit

în toată istoria lumii un singur cuvânt necesar,
deși acest cuvânt nu poate fi nici pronunțat și nici memorat,
nici învățat și nici tradus, dar el este făcut

din poezie,

din iubire

și din adevăr,

când se amestecă în privirea martirului:

această cenușă este iubirea pentru cei ce te-au vândut

acest izvor este adevărul înșelător al călăului tău

această ardere este poezia revelație a morții

**IV. nu mă pot dezice decât de starea mea de înger,
nu și de aceea de om de prisos**

dacă aș spune chiar totul, dacă aș sta culcată pe stânci cu capul în jos,
aidoma luciei de lamermoor din versiunea engleză,
montată în decorul plin de pietre și de stânci
prin care scoția urcase pentru prima oară
pe o scenă de teatru, cu tot cu sălbăticia naturii,
cu marile ei castèle și cu prințesele sale translucide –
*astăzi aș spune că viața și moartea sunt precum pământul și
universul:*

*o închipuire a tuturor tradusă în infinitul lui unu.
ai răbdare
să vezi totul până la capăt*

*a mai rămas un punct nevralgic: explozia memoriei colective
din clipa morții colective*

dacă aș spune chiar totul, dacă aș urca în nebunia lui skriabin,
când se lasă absorbit de ritmurile universului și de adâncimea viziunii
unui dumnezeu plin de servitute, care ciugulește boabe de grâu
din palma celui ce îl ademenește, *eu sunt înflorirea,
eu sunt beatitudinea, eu sunt pasiunea autodevoratoare
care înghite tot, sunt focul care învăluie universul,
sunt jocul orb, sunt creația dormind, sunt intelectul în sine –*

*a mai rămas un punct nevralgic: explozia memoriei colective
din clipa morții colective*

o, dacă aş spune totul, dacă aş avea puterea să opresc acest dans, dacă aş spune că ființele umane nu au dreptul să facă experimente cu nicio altă ființă creată de divinitate, dacă aş secționa chipul fiarei, în mileniul în care shakespeare nu mai poate fi înțeles fără brecht, hitler, heidegger și lenin, dacă aş cuprinde destinul meu cu lanțurile ce eliberează sufletul prin forța artei –

a mai rămas un punct nevralgic: explozia memoriei colective din clipa morții colective

dacă aş spune chiar totul, dacă aş recunoaște că gustul cel mai bun e cel nemărturisit, ceva între cuminecare și împăcare, un amar mirt opac ce se transformă în acru agrișă vanilie mătășos, e ca atunci când vine fratele tău și îți omoară o carte, apoi împarte cadavrul cărții – care întotdeauna e un martir pentru vremea când vei fi tu însuși un mort frumos și adorat –, împarte cu ceilalți cadavrul cărții tale, așadar, prin tăieturi precise și delicate, nu lipsite de sarcasm pofticios, dezghiocând măduva sufletului tău din sămânța ta de adevăr, și nutrind cu această hrană câinii tricefali, amphisbena, grifonul, typhonul, harpiile, echidnele, precum și un public de bufoni – totul se petrece în câteva episoade de teatru absurd, apoi și pe tine te vor împărți, în toiul apoteozei lor, în creaturi subcerești, ce nu pot fi lăsate să vorbească pentru că în ele nu ar exista, chipurile, cuvinte – dacă aş spune totul, precum mahler,

refuzând a mă împăca numai cu existența universului și a
cadavrului unei cărți născute din stările mele de extaz,
și dacă aș accepta cruzimea unui dumnezeu bun
drept semn al unei idei de redempțiune –

*a mai rămas un punct nevralgic: explozia memoriei colective
din clipa morții colective*

atunci aș recunoaște că orice frământare e doar risipire
că sunt un profet al goanei supreme după perfecțiune,
aflat în eterna repetiție generală pentru prima judecată,
că nu mă pot dezice decât de starea mea de înger,
nu și de aceea de om de prisos,
dar aș recunoaște că toată viața mea este o stare de zbor
în ascensiunea către ideal,
adorăția pământului de care mă despart prin ritmul respirației
cântecele copiilor morți
din simfonia a x-a, neterminată, de mahler,
cântecul pământului, kindertotenlieder
atunci când muzica vieților î ntoarse din drum e starea de ascensiune
în adorația dinaintea resemnării
fîrească trezire
la viața cea adevărată

*a mai rămas un punct nevralgic: explozia memoriei colective
din clipa morții colective*

*atunci când veți ieși din pământ
veți fi lumină, le spun semințelor de grâu
când își caută culcuș lângă oasele bunicului
sub brazdă*

dacă aş spune chiar totul, ar fi ceva simplu:
ai răbdare să vezi totul până la capăt,
pisică strecurată în friza de la ara pacis,
pașii tăi când reduc universul la dependența de arhetipuri,
mimarea unui trecut ce nu emite avertismente,
în așteptarea unui viitor iscat dintr-un accident –
*a mai rămas un punct nevralgic: explozia memoriei colective
din clipa morții colective*
asta aş spune, dacă aş spune chiar totul

V. zeus și heră împiedicându-se de mine

fără împotrivire nimeni nu se poate desprinde de sine însuși

fără ardere
fără nicio adiere de vânt
când moartea se întoarce din drum
și te lasă să citești versetul secret încă o dată,
nu există decât viața ta strivită de demoni
o nefirească decolorare a bucuriei -
tu, îngere, ții în mână o carte
o inimă
o umbră lentă a istoriei
colivie la malul râului
atunci când descrește
și se îndepărtează
de contur explodând intens
în fiecare mesager fără cuvinte
iluminarea de după înviere
caligrafia unui sens zădărnicit

împotriva fiecărui vis
stă certitudinea că viața e făcută din cioburile
irepetabile –

eu, reazem pentru cine mă va cerne
atunci când voi acoperi deșertul cu umbra mea –
eu, pasărea ce se întoarce
pe ramura tăiată
precum o durere de braț ce apare
la omul ce și-a pierdut brațul –
eu, zborul umbrei căreia i-a fost interzis
să te urmeze precum un câine credincios –
eu, copilul eutanasiat de epoca de aur
la ora 18.30 în anul 1976 luna iunie ziua 23 -
eu, acel nimic ce se întoarce
din profeția viitorului ca să apere clipa -
căci ce este acel nimic dincolo de care stă totul,
ascunderea îl umple
nu îl golește,
când eram copil
știam să fiu Dumnezeu
dar între timp am uitat
să fiu eu

mai bine rămâneam copil
privindu-și flacăra sufletului
cum se aprinde în pumnii mici
la un singur semn
când toată această armonie de ființe
negate spintecă însingurarea lumii
ca o specie de viermi în întuneric
văruiți de privirea celor alungați

la fel cum se destramă din mine
trupul frumos despăturit
precum o pasăre albă
ce zboară de pe acoperișul cerului
până la râul ilisos

e doar un alt cod vibrând
în spațiul ce se naște din mine numai
pentru
mine
și pentru timpul rămas în mine
ca o pisică aurie ce toarce
într-o cupă cu polen albastru sonor -
e doar un ritm de inițiere
în ritualul ce precede toate iluminările
deconstruiri
ce nu mă ating atunci când mă înfășoară lin în filactere
să fiu aici ca și cum mi-aș traversa sângele
cu o accelerație nouă
ce străbate râul ilisos

zeus și hera împiedicându-se de mine
când deschid ochii văd o mare de oameni
prin care curge oceanul gândurilor mele
ei sunt literele și valurile
eu doar suflul unei hipnoze –

am numărat pașii lor zbatându-se
pe un drum nedeslușit
când continuă să înghită
arcan de spații ce nu există -
pe mine m-am văzut ca o vâslă
ce se opune torentului de cenușă
din care e făcut râul ilisos

valurile și iarba cresc în oamenii ce au fost sacrificați inutil

generația voastră a transformat politica într-o escatologie
eu nu mă îndepărtez de voi, doar mă dau la o parte
din calea acestui val al cultului morții
pe care l-ați răspândit printre cei hipnotizați -
mă reinventez ca și cum m-aș risipi
o ființă va trăi prin ascundere
alungându-mă eu pe mine din mine
miez străin

căci drumul vostru mă urmărește noaptea viclean
șarpe inventat de istoria greșită
trăgându-mă după el până la oceanul metafizic
camuflaj făcut nu din apă ci din mormane de cadavre

generația voastră a îmbrăcat călăuza
în uniforma generalului de oști
când își duce poporul la moarte
bezmetice mulțimi momite cu lapte și miere
dar iată că ciuturile scot din îngeri dihania

dar iată că viermii mănâncă mai întâi ochii
dar iată că poezii se ascund în mâl, lângă peștii somnoroși,
dar iată cum valurile și iarba cresc în oamenii
sacrificați inutil ca niște cuvinte nemaiauzite
ce storc otravă din mintea unui profet nebun

un mozaic cu scene de viață dintr-un psalm violent

de ce nu te recunoști învins?, așa cum ar dori martorul luciferic

întrebarea cea mai corectă
pe care trebuie să ți-o pui
atunci când ești terminat,
atunci când simți limitele cum te rostogolesc
ca pe un bivol pus la frigare,
atunci când știi că fără voia ta
te îndepărtezi
de lanțul obișnuințelor
ce ți-au întreținut până azi iluzia
că ești fericit, sau mai degrabă mulțumit
cu viața ta,
ei bine, nu e o întrebare dificilă, nici retorică,
și, în plus, este o întrebare corectă și oarecum ludică:
– de ce nu te sinucizi?
de ce nu te recunoști învins?, așa cum ar dori martorul luciferic

logic ar fi să nu dai socoteală nimănui afară de păstor, dar
mai întâi uimit, apoi fascinat,
constați că a venit vremea când nu mai ai martori
pentru că majoritatea oamenilor pe care i-ai cunoscut cândva
au ieșit din scenă pe targă,

nu mai ai nici judecători, nici adversari direcți,
nici copii, nici colegi de clasă,
ci în jurul tău se învârt de la o vreme valuri valuri de ființe proaspete
și străine, ce te privesc cu ochi rece ca pe o statuie și pleacă mai
departe trăgând după ele valiza de turiști,
atunci înțelegi că ai amânat găsirea răspunsului pentru că ai fost
mereu ocupat cu tănuirea amintirilor ascunse în minte
în fapt un mozaic cu scene de viață dintr-un psalm violent
istoria ta
martoră a negației
cine să pazească această poveste de furia criticii de haită?
cine să-i caute finaluri și cine să o vândă disperăților?

te afli față în față cu clipa ta:
două lupoaice pândindu-și reciproc, fiecare,
demonul fricii și păzitorul bucuriei

celor nepregătiți să vadă, pentru a rămâne veșnic în adânc

I. am așteptat să treacă mai multe vieți

dacă am ajuns aici, singură cu acest înțeles,
nedeslușit decât de mine, și totuși atât de râvnit de toți,
e pentru că am așteptat mai multe vieți
să mă usuc și să-mi crească aripi,
am așteptat să scadă muntele de umbră dinaintea mea
cât să pot întrezări adevărul,
căci fiecare viață nouă continuă în vise
și fiecare intuiție răbdător construiește
la fel cum semințele dau rod,
cuvintele rostite iscă taine și vrajă,
din firea omului risipit se țese zalea războinicului arhanghel,
iar picăturile de ploaie umplu oceanul
cum miezul de lacrimă leagănă marea interioară a sufletului,
atâta timp cât din lumina încă nenăscută
răsar drumeți
pe care disperarea îi va arunca la țarm
ori geniul bucuriei îi va înveșmânta în har
când vor răzbate singuri, copleșiți de înțelesul lor,
până la deșertul fără sens al prezentului

II. oamenii care și-au construit prin trecerea ta o traumă

doar o supraveghere a firii
când libertatea nu poate fi acceptată decât
ca o cămașă de forță aruncată peste un grup de copii
ce se joacă de-a războiul
și nu reușesc să câștige lupta cu viața

în timp ce intră în valuri și plutesc
ca niște pene de albatroși pe luciul apei,
copiii mă învață să urc pe o scară ce nu se sprijină
decât în vârful unui copac care nu există

să cauți eliberarea fără să te împotrivești,
la fel cum îți aduci aminte
fără să vrei
de oamenii care și-au construit prin trecerea ta
o traumă
pe care sunt condamnați să o poarte în cocoașă

pe vremea mea, cearceafurile pe care se scurgea virginitatea
erau aspre ca pânza de pușcărie –
în pagina de manuscris, un semn
un copil pustiu
sau poate un cuvânt irosit
pentru că nu a inaugurat viața literară
pe care ar fi meritat-o

*III. oare nu credeți că noi toți suntem sensul celor ce
nu mai au niciun sens?*

nu credeți că noi toți suntem
prea puțin treji pentru a înțelege că
realitatea este de fapt un poem ce ne rescrie destinul?

au apărut în fața mea
cele patru mari eliberări:

îngerii care urcă, cei înveșmântați în lumină verde
și cei înveșmântați în lumină albastră

îngerii care coboară, cei înveșmântați în lumină
roșie și cei înveșmântați în lumină violetă

toate aceste ritualuri se reped către mine
ca un dans ce începe înafara mea și smulge apoi
alene
sferele din care e făcut corpul ermetic

fața e acoperită cu vâl
îngerii nu se văd între ei, ci se arată numai
celor nepregătiți să vadă,
pentru a rămâne veșnic în adânc

ce se ascunde în spatele vălului? îl întreb
pe sacerdotul de la sais
– adevărul e acolo, dar nimeni nu se poate bucura de el
– numai un văl mă desparte de adevăr?
după moartea întâmplătoare vine o iluminare ratată
numai după o viață neîmplinită se așterne o lumină curată

în cel de-al șaptelea rai
la Dumnezeu acasă, plânge îngerul casiei
pentru ca tu să nu mai simți poezia
doar singurătatea cuvântului

IV. de ce e Dumnezeu atât de singur, iar eu nu?

îl iubea pe înțeleptul dorințelor –
purta un colier de sodalit
de parcă un crâmpei de cer marin
i s-ar fi înfășurat în jurul gâtului

la fel cum cele două aripi ale unui albatros
vântură funinginea
de pe trupul lui socrate
continuându-și zborul spre viitor
în timp ce trecutul încă nu s-a încheiat

tu și generația ta, dragă prietene,
ați respins învățătura lumii
dar și forma ei
resemnați în plăcere și suferință
deopotrivă gânditoare

V. dihania ce te face să scrii

încă o dihanie, încă o dimineață reală
petrecută în mijlocul mulțimii
îngropate în asfalt ca în chihlimbar
care în genunchi
care topit
care răsucit cu fața la rai
care măcinat între pietre
cerând regilor dreptul de a avea umbră,
mai scurtă la amiază
prelungă la căderea serii

frumoasă dihanie, realitatea gloatei
când se holbează la tine
albă și umedă
sub ploaia de noiembrie
și te face să scrii

aici, în vitrină, printre exponate,
o mână scheletică trage dihania afară din cerneală
peste o pagină ce conține un poem pe care, chipurile
(din câte susține neputincioasa critică literară)
l-ai fi scris atunci când
cel rău din tine l-ar fi gonit
pe cel bun din tine
dibuindu-i ascunzătoarea de cuvinte
și dându-i foc

nu poemul contează acum, ci hârtia aceea hanji cumpărată
de la orsay
pe care dihania se poate așeza
dimineața
lăbărțată lehuză
în timp ce tu încerci să-ți amintești
ce este realitatea
și cine face legea
în ființa ta de miracole

**când muntele își răsuțește alene privirea
către un copil rătăcind după fragi**

lucrul cel mai frumos
atunci când îmbătrânești
este că încep să moară mulți oameni în jurul tău
sfârșindu-se în somn sau în timpul unui hohot de râs
părând că sunt atât de surprinși când sunt înhățați
și puși pe șinele unui alt trenuleț
care îi duce într-o călătorie nouă departe de cuvintele
de care s-au plictisit deja

în urma lor un fuior de fum
dezleagă văile de piscuri
iar muntele își răsuțește alene privirea
către un copil rătăcind după fragi

visătorul de oameni

ar fi o imensă trufie din partea mea
să spun că am înțeles ceva din această nouă lume
care și-a pierdut metaforicitatea
altfel spus
capacitatea de a mai avea orgasm și libertate
înafara disimulării

privesc în jur
și văd doar oameni absenți
fiecare privind ecranul său personal
mergând nicăieri
venind de niciunde
în timp ce-mi vorbesc

singura pereche de ochi
din care culeg zilnic
o privire numai pentru mine
aparține motanului meu –
de la el am învățat să torc
în timp ce el a învățat de la mine
să viseze oameni
și să le dea un sens

femeie traversând un zid cald și viu

dumurile cele mai importante
nu duc de fapt nicăieri
ci se adâncesc în tine –
tăcute sângerări
fără vindecare

adevărata femeie este un zid
în care dumnezeu pune o literă,
copii săi nu îi aparțin
doar trecerea lor

lasă-te prinsă și ucisă
ca să te poți naște
dintr-un zid cald
în alt zid

**la sfârșit, timpul se măsoară în duhul cuvintelor
pe care le-ai salvat**

fiecare dimineață
este un timp neînțeles
din care vei ieși mai aventurier
și sinucigaș
doar cuvântul ți se prelinge prin trup
ca un mir sălbatic

atâta sârmă ghimpată
ține în picioare cerul
când viața ta e doar un război
după care nu mai rămân
decât tu și dumnezeu vietatea

atunci când vei pleca
va fi dimineață, vei lăsa în urmă cuvintele
salvate de la singurătate
dumnezeu rămâne orfan

copiii războiului – pui de amăgire, pui de realitate și pui de abandon

după părerea mea
(care oricum nu contează
pentru că eu nu mai sunt decât un mort foarte frumos
și guraliv),
războaiele au fost inventate
pentru ca aceia care le iscă,
din cruzime și filosofie inocentă,
să pară că își iubesc poporul
însă numai atunci când îl costumează cu haine de soldat
și minte supusă

nevoia de război arată de fapt
lipsa totală de viziune
asupra unei țări ce se zvârcolește,
la fel cum un tată strivește cu ură obrazul fiului său
atunci când acesta refuză să rămână
doar un cal de povară
înhămat la visele neîmplinite ale părintelui –

privim cum lumea noastră să întrupează
mai mult în ură decât în corăbiile iubirii,
armatele sporesc prin cadavre
ceea ce oamenii nu pot înălța prin îngerii:
pasiunea întunericului

la intrarea în genocid, după mine nu va rămâne decât
rugăciunea inimii,
doamne iisuse hristoase, dă-mi trup pentru idei bune
și suflet pentru o minte înțeleaptă,
alungă războiul din elegiile contemporane
căci nu mai sunt decât eu cu tine în această supraviețuire
când războiul este cea mai dizarmonică boală știută
de care suferă omul, dar și singura boală fără alt leac decât
voința omului strunită de voința divină

copiii războiului își amintesc că sunt tripluamnați
pui de amăgire, pui de realitate și pui de abandon,
camera noastră are patru colțuri
și numai unul singur nu se vede niciodată
pentru că de acolo, din întuneric, se va trage în copii
cu jucăria care ucide pentru a obține fericirea –

orice erou a trecut
înainte de moarte
de la zâmbet la rânjă
(în numele unei cauze drepte, desigur) –

când îmi duc copilul
la mormântul eroului necunoscut,
mi se pare că dumnezeu nu mă va apăra întotdeauna,
și atunci înțeleg forța iubirii de a apăsa pe trăgaci,
și, uneori, puterea iubirii de a fi o tumoare lentă

cărțile

când eram copil,
nu ființele m-au îmbrățișat mai mult,
ci cărțile

când am fost tânără
și uluită de relieful deșertului,
nu ființele m-au sfătuit cum să fiu cum să nu fiu,
ci cărțile

când bătrână am fost
și am început să aflu rostul fiecărui eșec,
nu ființele m-au alinat,
ci cărțile

când a fost să nu mai fiu
iar numele meu condamnat la închisoare pentru totdeauna,
nu ființele m-au apărat de teroarea cenzurii și a omertei,
ci cărțile

despărțirea de cuvinte

pentru marea călătorie ce abia acum începe
vom lua cu noi umbra ce scade
picătura ce se usucă
motanul bătrân subțire ca fumul
gâtlejul adâncit cum o groapă din care se ițește firul de iarbă
cuvântul

vocea care se aude e vântul când ne smulge
din rădăcină
nuiaua de molid
bulgării de sare ascunși în cuibul căprioarei
vântul-cuvântul

vom călători, în sfârșit, către părinții dezlegați
ne vom împotrivi unui țărn la care valul nu ajunge
iar atunci când în urmă noastră nu va mai pași
credinciosul păianjen al zilei,
vom ști că despărțirea de cuvinte nu e un răspuns
ci numai următoarea întrebare

II

experimentul identității matriochka

– 37 de poeme pentru omuleții
care au reușit să dreseze păpușile dezastrului –

*– eu cred în păpușa ce leagănă copilul
– eu cred în păpușile ce se joacă de-a limba maternă
– iar eu, eu cred în păpușile ce știu să se sărute pe inimă*

străin de tine
și totuși înăuntrul tău
ascultă cum se contractă universul
și pulsează prin arterele tale
niciodată nu vei mai dormi
pe un câmp cu lalele

la răscruce te așteaptă
un înțelept
zdrobit mărunț
de pofta de a trăi
cât o lumină pe un chip omenesc

crezi că aluneci mereu
într-o altă păpușă
în timp ce dormi și visezi
cum lumea începe acolo unde tu sfârșești

aici se scriau istorii
și metamorfoze.
veriga de legătură
cu acele ființe de cuvinte
s-a rupt
în clipa când șobolanul a
ros femeia tânără
până la gazul din sânge

metamorfoza metamorfozelor
carmen perpetuum sub arcada de clipe
a unui timp ce te conține
întreg și gol
plin și pustiu

sufletul nu te părăsește
decât atunci când trupul
a devenit deja zid
cobori și urci
trepte ce te duc *acolo*
de unde nu mai începi

inimă luminoasă arhipelag al iubirii
pasăre carmen perpetuum
să ai puterea de a scrie pe fruntea
celui ce te urăște
că nimic nu zboară mai departe
decât privirea unui copil –
cărțile ciripesc

măinile unui om
nu îmbrățișează decât nisipul
ce rămâne după vis –
trupul celuilalt
este un curcubeu călător

să fi fost eu
visul de la spargerea oglinzii
când odată cu mine
a dispărut și deșertul?

păsările cresc în copaci
copii în visul mamelor
poezia în rugăciune

poate că am fost vie
și plină de cuvinte
ca o casă de păpuși.
fiecare păpușă privea
la un alt cer
printr-o fereastră numai a ei

de sus, totul se vede altfel
viața ta a fost un joc
făcut de un copil pentru o femeie bătrână

sunt o insulă.
țărmlul se zbate și țipă
ca un deșert părăsit de pasărea lui.
fiecare om este un val ce sapă
în propriile gânduri
fântâni

important este să continui să zbori
chiar și atunci când ți-au fost retezate aripile

peste fiecare cărămidă
timpul așterne
zgură și puls.
viața ta este podul
unde mama păstrează
cerul și icoanele

ah, un vis este covorul
pe care calcă
bărbatul ce se îndepărtează –

în urmă
cascadă de flăcări noaptea
nu vrei să se stingă
singura vietate ce vede
pașii lui ca pe flori sângerii
cățărătoare

trece glonte prin înger
și lasă cuvintele să moară

copilul războiului
secerat de patria lui:
corola unui copac
în jurul inimii.
lăsându-se privit de propriile iluzii
cel niciodată văzut

există o singură clipă
când râul ilisos se strântează cât un brâu de fecioară
ca să poți trece cu bine la styx:
fiecare ființă se strecoară
în propria veșnicie
ca un hoț

am trecut *dincolo*
pe o plută de mărgele.
atunci când nu te așteaptă nimeni
la mal
viața e un luminiș virgin

atunci când ne îndepărtăm de lume
mai întâi pierdem lumina ochilor
la urmă auzul cântării

ceva ce se întâmplă
când turnurile se prăbușesc.
din zid țâșnesc păsările
ciugulind privirea păpușilor,
apă și diamante

orașul este o carte de povești
cu multe personaje ce nu-și vorbesc niciodată
deși trăiesc unul lângă altul
separate doar de ziduri

o singură dată se întâlnesc
poveștile acestea călătoare:
la groapă, după priveghi,
morții devin foarte guralivi
pământul e sonor

omul concret
este tot ce rămâne
după ce programul stupului s-a defectat:
un necunoscut contemplat
de vizitatorii din muzeu

nume de galaxii
când plasele de păianjen
se rup una după alta

obiecte iconice care salvează păpușile
de la cercetarea răului absolut:
inima de cauciuc,
masca de clorofilă,
jocul de-a exodul

ești acolo, în pulberea de pixeli:
un păpușar ce trage cometele de coadă

amintirile cele mai prețioase
sunt construite de limba în care
ai învățat să iubești ceea ce ești

țara *aceea*,
pe care copiii o înhamă
la sanie
atunci când cresc mari și vor să facă
sporturi extreme
pentru a-și învinge frica de moarte,
nu va fi lumea lor,
ci un experiment cu multe traume

ne vom revedea la sfârșit,
într-o casă de odihnă,
într-o sală de resuscitare,
făcând terapie contra patriei
pe care am închiriat-o aventurierilor

fericiți pentru că au chip
chipul are trup
trupul are umbre
și apă de băut.
iubirea este o culoare
pe care nu o înțeleg decât orbii

cu această culoare
am vrut să-mi sap un bordei
să-mi scriu cărțile
să-mi vindec rănilile
să-mi văruiesc privirea -
și totul în inima mea
s-a făcut

adevărul este că
tot ceea ce e de neînchipuit
se petrece numai în mintea noastră,
în timp ce păpușa verii ne îmbracă în aur

în rest, lumea se vede
ca o poiană de narcise
așezată sub fereastra mea
fiecare floare privindu-mă fascinată
ca pe unicul lup alb din univers

te iubesc pentru că nu-ți pasă
că ești doar un recipient: în tine
se adâncesc ființa și informația
despre specie

uneori, peste pământ se așează
frunze uscate
pentru că toamna nu suportă mirosul de fecioară
al verii –
alteori, e război
sau apare dimensiunea ce împrăștie zeii
ca pe roiuri de marionete.
dar eu te iubesc și mai mult
când ești strivit de frumusețea morții

veșmintele ce se aștern pe trup,
semne ce scotocesc după amintiri.

interviul ideal:

ești pregătit să te apropii
de goliciunea unui suflet?

ziua începe acolo unde ai uitat de tine
și nu te mai recunoști.
dintr-o dată
începi să urci către celălalt
și nu știi cine va deveni ostaticul celuilalt

sufletul oraşului,
un rezervor cu vopsea.
desenez flori și albine
pe un relief nevăzut

nu există pământ
doar case ghemuite
printre turnuri
și privirea *aceea* intensă
de oameni ce văd în fiecare zi
același zid

eu nu cred în îngeri
sau cred în păpușa ce leagăna copilul

înafară de ceea ce simt
există ceea ce mă pândește:
valuri ce rod
priviri mioape
oameni ce descriu orașul ca pe un suflet mort
pe dinăuntru,
viu în botnița lipită de inimă

iubirea ne ajunge pentru dejun
matematica pentru cină.
la miezul zilei
cu soarele în ceafă
filosoful se sprijină în oglindă
și cade în sus

chipul, reflexiv în unde
privindu-mă din toate direcțiile
păpușile mă obligă să înfloresc

sunt tot ceea ce crezi
că poate fi mai absurd
atunci când nu mă mai poți vedea

mergem la paris, la orsay
eu filmez felul cum zboară
timpul peste sena, peste normandia, peste lamanche
o pasăre rătăcind
printre păpușile de gheață
declarându-le iubire veșnică
în timp ce zborul ei se luptă cu mine
pe dinăuntru

pretextul de a urca în arborele vieții
ca un fruct neatins:
lumina furișată prin fereastră,
matinală, mângâind moartea
pe ochii de păpușă

acum știi tot ce ar fi trebuit să uiți:
moartea e, de fapt, anestezia oricărei revelații,
când te întorci, cumițit
și plin de răni,
la singurul adevăr posibil
precum tăișul sângieru în obrazul îngerului

falsifică-te și uită
cine ai fost acum cinci minute:
ea te va iubi tot mai mult
pentru că nu te va recunoaște.
îți va rămâne datorie
pentru neliniștea iconică

lumea aceasta nu mă vrea
așa cum sunt
ci așa cum nu aș fi vrut să fiu
niciodată:
camuflaj al războiului fratricid dintre
păpuși

toți oamenii care mă înconjoară
sunt ceea ce aș fi putut fi:
păpușa sufletelor,
risipitoare

ca un dulap de haine nesățios
adun în minte
veșminte pentru inima mea
roasă de libertatea de a sta
în vitrină

înhață sufletul potrivit pentru tine
și ai grijă de arhiva
pe care o lași în urma ta –
cine nu ești?
pe cine nu ai găsit în tine?
cine te-a alungat din tine?
cine te-a transformat în freamăt?

mai multe chipuri se vor lumina
când te vor privi:
ești o formă de iluzie severă
cu prognostic rezervat

tu ești un rezervor de sentimente:
păpușa care mă iubește este păpușa
care m-a abandonat
în stația de tramvai
cu doi pepeni în brațe

tocmai trecea o epocă pe lângă noi
cu fanfare și trenă

sufletul meu coboară și scade
răsfoit ca o revistă de psihanaliză

poetul știe că are nevoie
de exodul anticilor
pentru a se ridica din morți:
când crește presiunea cuvintelor
sufletul meu se poate elibera de mine
la fel cum o mumie descoperită după cinci mii de ani
ar începe să plângă majestuos
de dorul mumiei pereche

a fost odată un lup
ce alerga prin pădure
înainte ca lupii fi apărut pe lume

era pe când somnul nu te învăluia
decât pentru a te elibera
de tine
gata să aluneci în inima altei păpuși

lumina este cel mai bun ochitor
de oameni
pierduți în inima pădurii

înhață sufletul potrivit pentru tine
adu-l la mal,
dezbracă-l de ocean,
învață-l să zboare –
până la tine există o epocă
plină de oameni care au murit
eviscerați ideologic

căci vine scadența:
bănuțul singurătății
ruginind în pumnul
strâns în jurul crucii
de pe piept

singură în androginul din fața ferestrei
o tânără femeie se contractă
în jurul galaxiei:
semințe de verset
limbajele vieții
seceta de apoi

tot ce ai apărât
cu sufletul tău
se întoarce la cer
vindecat de agorafobie,
iar tot ce ai hrănit cu mintea ta
suferă de claustrofobie

învățând să furi
ceea ce este numai al tău:
pomul vieții
precum
păpușile din pântecul clipei

un rug ce arde în două lumi
deodată
e doar un cuvânt post-traumatic:
ceea ce rămâne
dintr-un vis spulberat,
ești și nu ești

III

despre singurătatea *celui nevăzut*

– 23 de taine de trecere –

*în amintirea lui arnold daghani
la întâlnirea lui fabuloasă
cu mâinile lui iisus pe cruce
în opera sa stations of the cross*

I

mâini absente îmbrățișându-l pe *cel nevăzut*

copacii când scriu cu unghiile pe cenușă
sunt oameni ce se întorc în timp
pentru a-și culege merele din livadă
niciodată pulpa coaptă destul

umbre care îmbracă *realul* cu tușe moi
din care ființele se risipesc fără urmă
lăsând în urmă gustul fraged de cuvânt
abia născut

II

mâini însingurate când sting ființa

e o singurătate a formelor înmuiate în neatingerea de prezent
atunci când vorbesc evaziv
despre forța mâinilor de a stinge ființa

nu începutul, când arderea e a minții
ci la sfârșit - cenușa care mângâie pulsul

III

mâini umbre în trupul cel nou

și vă voi spune că oamenii se sfârșesc în lumină
căci văzul cel de pe urmă
e un cer din care nu poți fugi
chiar și atunci când acesta se prăbușește în tine
ca un trup nou
iar ultimul care se stinge este auzul aceluia văz

un fel de a fi aici
aproape stins
când dincolo pulsând deja

IV

mâini care alungă norii păsări ferecate în sunet

mai întâi se adăpostesc în căldura inimii
păsări ferecate în sunetul unei lumi indescifrabile
unghiile zgâriind cușca
tăișul respirației încuietoearea

doar cerul se mai lasă văzut
dinăuntru spre înafară
precum un ou invers *fire* nenăscătoare

V

mâini fluide apărând-l pe cel nevăzut

într-o singurătate a liniei care se topește
rescriindu-se fără miez
în pulberea ce rămâne din visul că aş fi fost
mai presus de toate
mai înalt în cădere

eram acolo, cu el, sau poate că eram lemnul
din care fusese cioplită
prăbuşirea care înalţă

VI

mâini care se reculeg pe un semn

acela este gestul care se stinge în timp ce ne naștem:
un semn pe care se resfiră gândurile atunci când
realul intră din întâmplare în mințile noastre

mâinile luptă cu imaginarul viu
pipăindu-i ritmul
durerea îl îndepărtează

VII

mâini ce se resemnează

degetul arătător arcadă bizantină
trasând un axis mundi pentru tot ce va urma
două degete arătând către înaltul necuprins
cerul cerșind

sunt clipe care îngheață în palmele deschise
în timp ce se topesc
la fel cum păsările dorm în zbor
visând cum punctul de întoarcere infinit zero

VIII

mâinile din care neliniștea

am recunoscut răgazul dintre două limite
după intensitatea cu care mâinile
își trăiau caligrafia.
e pace când anxietatea adună și nu risipește

crescendo allegro înainte de a fi singur
fixat în cuvinte paleative
descreșterea lumii din armonii și sincope

IX

mâini încleștate pe cei ce se prăbușesc

simplitatea căderii e a liniilor frânte
din care sunt făcute corpurile învinse de geometrie
mâini ce se prind de oasele de heruvim
și zboară laolaltă cu vântul

cum se îndepărtează auzul de văz la plecarea ființei
mâinile nori
emoția cu care materia se desparte de coroana pământului
devenind orbită ochi rece

X

mâini ce se pierd în ochiul de apă

neliniștea e o veghe
la căpătâiul durerii de a fi fost irosit
cu timpul din carne nisip sub pașii celor ce vin
la țarm fără să audă glasul celor ce se sfărâmă

mâini ce se afundă în ochiul de apă
descâlcind curgerea sângelui către inimă
de curgerea minții către haos

XI

mâini tinere dimineața

iar cel ce se îndepărtează
rămâne singur pe lemnul scobit cu unghiile în cădere
luciul cuvintelor scrijelite
direct pe despărțirea de sens

să nu fi fost aici acum niciodată
doar într-o altă lume în flăcări
și totuși diminețile sunt făcute din atingerea obrazilor
cu mâini proaspăt trezite

XII

mâinile acestea singurul țărni de care mă voi prinde cândva

în fiecare atingere există o despărțire
de singurătatea mâinilor
neiertătoare
atunci când vocea lor doar rugă amuțită

doamne, fii acolo unde nu mai sunt decât
dezlegările de corp
singurul țărni de care mă voi prinde
cândva

XIII

mâini care cuprind un om în rămășițele cuvintelor

dintre toate despărțirile de semn
îndepărtarea mâinilor una față de cealaltă
când secționarea ființei
pe meridianul inimii
cruce

mâini ce nu se vor mai întâlni niciodată
pentru a cuprinde
un om
în rămășițele cuvintelor

XIV

mâini fără amintiri

sunt singurătăți care adaugă profunzime oglinzilor
cioburi

în care mâinile ordonează dimensiuni
înviere

dacă nu sunt ceea ce sunt aici
mâinile spun că aş putea fi
cel fără de amintire
dincolo

XV

mâini vindecătoare în muguri de durere dormandă

e un reflex de inaugurare a spațiului
într-o minte ce se dezleagă de amniosul melancoliei:
mâinile cuprind răni
pe care sufletul le ignoră
muguri de durere dormandă

sunetul lemnului pe care un trup
în ascensiune
își lasă plasa de umbre

XVI

dantelă de mâini însingurate

dansul apropierii de tăișul clipei
când ochi lângă ochi văzul de plăsmuiri
se adâncește în sine

mâini care simt pulsul lemnului
în timp ce trupul nevăzut
se arată în vis

XVII

mâinile vii păsări izbindu-se de cer

mai curând se pierde lumina din frunziș
toamna în asfințit
decât se întrupează crucea din mâinile vii
când se închină la cuvânt

poarta e deschisă
vântul intră cu alaiul de absențe
păsări izbindu-se de cer

XVIII

mâinile privind pământul

pământul văzător și singur
în fața nașterii, când mâinile îl dezgroapă
din cuvinte și îl poartă ca pe un stigmat
mai departe solitar
ca o cometă

aproape stins fără a fi rodit vreodată
trupul nu încapă în patima
ce îl desparte de forma perfectă a pământului
după alungarea lui din viitorul
speciei noastre

mă gândesc la trupul meu
ca la un viscol
ce îngoapă istoria mea în
nebunia unui chip luciferic

XIX

mâinile îmbrățișări ce nu cuprind

mâinile desenând liniștite noduri
în lemnul vâlvătaie
între noduri, inelele
între mâini – lumile,
una din cealaltă pornind

iubiri fractali din îmbrățișări ce nu cuprind
decât ceea ce rămâne după ființă:
amestecul dintre umbre, halucinații și ciocli

XX

mâinile lustruind țeasta unui vierme de înger

și când mă veți întreba ce sunt luminile
vă voi spune că unele lucruri nu se lasă văzute decât ca miez întunecat
iar dacă te apropii de un om acesta te spintecă din privire
pe când atunci când te îndepărtezi de lume, vei fi urmărit toată viața
de un fir
ce se înnoadă în jurul gândurilor tale

lasoul pașilor cu care cobori treaptă după treaptă
din oasele și din pielea ta
pentru a intra în țeasta unui vierme de înger

XXI

întâlnirea mâinilor cu neliniștea

un orb ars de propriul miez
e o lumină din care a rămas doar întunericul
chiar și atunci când freamătul se stinge

cochilie pe care o deschid cu o lamă fină
ca pe o stridie
și nevăzând eu plec mai departe
să te întâlnesc în scrum

XXII

mâini care deslușesc energia rugăciunii

eu nu pot vedea

eu pot doar să privesc și să nu simt energia cuvintelor

pot să uit cine sunt și pot să nu deslușesc graba care mă alungă de aici

câteodată apare un trunchi retezat sau un om

care mă întreabă ce sunt luminile

atunci când nu sunt văzute de ochi

ci de orbi

XXIII

mâini strunite de biciul sângelui către libertate

un cer din care nu poți fugi
copil întors în cuvânt
la rădăcina răului
trup nou
pentru privirea ce te întoarce din drum

luminile văzute ca miez întunecat
oase armonică
numai în tine străin
când iei totul de la capăt
într-un atelier cosmogonic

auzi oare și tu biciul sângelui
către libertate?

cuprins

I

cuvinte post-traumatice: / 5

în timp ce poetul se așează	
ca o scoică pe fundul râului ilisos / 6	
ce am învățat de la drumul	
care mă povățuiește în șoaptă? / 7	
când voi ajunge la tine / 10	
precum o cămașă albă ce zboară	
de pe podul mirabeau / 11	
să fiu cu voi în pustiu, și totuși numai eu / 13	
despre somnul calului alb	
în batista cu monogramă / 14	
noul val / 19	
la ieșirea din micul tău paradis / 22	
știi că trebuie să aștepti / 25	
bucuria, în vremea omului care visa	
mai mult decât dumnezeul său / 27	
habar nu ai ce ți se întâmplă / 28	
acasă în țara pisicilor / 29	
acoperământul fecioarei maria din banda lui moebius / 31	
o fotografie veche în sepia / 34	
pentru că nimeni nu a avut curiozitatea	
să se apropie de tine ca de o premoniție / 35	
cântecul de pretutindeni și de nicăieri / 37	
copacul-lup / 40	

- înainte de a îmbătrâni și de a fi dementă / 43
la capșa, după taxid / 47
o doză de optimism tragic / 50
eu nu mă îndepărtez de voi,
doar mă desprind de mine / 53
zborul unei egrete / 55
șoapta călăuzitoare / 57
un drum se închide dimineața în europa / 59
ceea ce vezi e lumină / 61
învață să iubești moartea / 62
ce bun e cerul când se deschide și te primește / 63
așa mi-a spus ursitoarea / 65
elegie la nașterea unui poem de război / 67
înlăuntrul meu / 69
după chipul și asemănarea lui / 70
nu vei muri niciodată / 72
ritualuri de inițiere: / 75
I. trebuie să știi că în fabula rece a cuvintelor / 75
II. cărțile în așteptarea mamei / 77
*III. te vei trezi înveșmântată în papirus,
în pergament și în hârtie / 79*
*IV. nu mă pot dezice decât de starea mea de înger,
nu și de aceea de om de prisos / 81*
V. zeus și heră împiedicându-se de mine / 85
valurile și iarba cresc în oamenii
ce au fost sacrificați inutil / 89
un mozaic cu scene de viață dintr-un psalm violent / 91
celor nepregătiți să vadă,
pentru a rămâne veșnic în adânc: / 93
I. am așteptat să treacă mai multe vieți / 93
*II. oamenii care și-au construit
prin trecerea ta o traumă / 94*
III. oare nu credeți că noi toți suntem sensul

celor ce nu mai au niciun sens? / 95
IV. de ce e Dumnezeu atât de singur, iar eu nu? / 96
V. dihania ce te face să scrii / 97
când muntele își răsuțește alene privirea
către un copil rătăcind după fragi / 99
visătorul de oameni / 100
femeie traversând un zid cald și viu / 101
la sfârșit, timpul se măsoară în duhul
cuvintelor pe care le-ai salvat / 102
copiii războiului – pui de amăgire,
pui de realitate și pui de abandon / 103
cărțile / 106
despărțirea de cuvinte / 107

II

experimentul identității matriochka:
– 37 de poeme pentru omuleții care au reușit
să dreseze păpușile dezastrului – / 109

III

despre singurătatea celui nevăzut:
– 23 de taine de trecere – / 147

editura vinea
bucurești : nicolae tzone
str. mitropolit antim ivireanul, nr. 45,
ap. 5, sector 5, bucares 040111
téléphone : 0040.723349138
e-mail : edituravinea@yahoo.com
www.edituravinea.ro

editura integral
bucurești : costel postolache
piața presei libere, nr. 1, corp c2,
mezanin, camera 10, sector 1, 013701
Tel fix: 0314255015 ; mobil : 0770348722
email : office@eintegral.ro ; www.eintegral.ro

tipărit / 2016